

The background is a dark, textured surface, possibly a cave wall or a piece of old fabric, with a mottled brown and black color palette. A child's face is visible, peeking through a jagged hole in the center. The child has light brown hair and is looking directly at the viewer with a serious expression. The lighting is dramatic, highlighting the child's eyes and the texture of the surrounding material.

LES
VZPOMÍNEK
SAM
LLOYD

ARGO

LES
VZPOMÍNEK
SAM
LLOYD

ARGO

*Věnováno Rae a Johnovi Carringtonovým.
Tchyni a tchána s tak vlídnou, vtipnou a skandální náturou
aby člověk pohledal.*

ČÁST PRVNÍ

ELIJÁŠ

Den šestý

I.

Když zase vejdu do místnosti, už nejsem na židli. Místo toho sedím na stole a pohupuju holýma nohama. Na koleni mi září čtvercová růžová náplast. Opravdu zvláštní, nepamatuju se, že bych se poranil.

Nad mým přemístěním povytáhnou obočí, ale nikdo nic neříká. Stůl je k zemi přišroubovaný, tudíž se nemůže převrhnout a poranit mě. Když mi bylo deset, utíkal jsem Lesem vzpomínek, zlomil si nohu a málem umřel, ale to už jsou dva roky. Dnes jsem mnohem opatrnější.

„Tak se zdá, že máme hotovo, Elijáši,“ řekne jeden z nich. „Těšíš se domů?“

Zběžně se rozhlédnu po místnosti. Poprvé si všimnu, že nemá žádná okna. Možná kvůli tomu, jací lidé se v ní obvykle vyskytují – zlí, tedy jiní než ti, co jsou tu teď se mnou. Tihle jsou od policie, i když na sobě nemají uniformy. Ten, co mi koupil Coca-Colu, říkal, že chodí v *převleku*. Mohl si dělat legraci. Na dvanáctiletého kluka mám docela vysoké IQ, ale nepoznám, kdy si ze mě někdo utahuje.

Na chvilku zapomenu, že mě stále pozorují a čekají na odpověď. Zvednu hlavu a přikývnu, nohama pohupuju svižněji. Proč bych se *neměl* těšit domů?

Změním výraz. Myslím, že se usmívám.

II.

Jsme v autě. Řídí tatínek. Annie Kouzelnice, která žije na samém okraji Lesa vzpomínek, říká, že dnes říká většina dětí rodičům máma a táta. Jsem si jistý, že jsem jim tak dříve říkával taky. Nevím, proč teď říkám maminka a tatínek. Hodně čtu staré knihy, hlavně proto, že na nákup novějších nemáme peníze. To bude ten důvod.

„Vyptávali se?“ ptá se tatínek.

„A na co?“

„No, vlastně na cokoli.“

Před křižovatkou zpomalí, i když má přednost. Vždycky hezky opatrně, takový je tatínek. Vždycky se bojí, že přejede cyklistu, pejskaře nebo loudavého ježka.

„Vyptávali se na tebe,“ odpovím.

Maminka, co sedí na místě spolujezdce, se otočí k tatínkovi. Ten se ale soustředí na řízení. Volant drží elegantním způsobem, zápěstí má výš než klouby. Vypadá u toho jako panáčkující pes, u čehož si ihned vzpomenu na obraz od Arthura Sarnoffa v našem obýváku, na němž bígl hraje kulečnický proti partě psích darebáků s doutníky v hubách. Jmenuje se *Hej! Jedna noha musí být na zemi!*, protože bígl sedí na skládacích schůdcích, a tedy podvádí. Maminka ten obraz nesnáší, ale mně se docela líbí. Jiné obrazy nemáme.

„A na co se tě vyptávali?“

„Ale tatínku, prostě na různé věci. Kam chodíš do práce, jaké máš zájmy, a tak.“ Rozhodnu se, že další otázky policistů neprozradím, ani své odpovědi. Nejdřív si to musím trochu promyslet.

Během posledních pár dní se toho hodně odehrálo a já si to musím srovnat. Život někdy člověku může zamotat hlavu, dokonce i dítěti s vysokým IQ.

„A cos jim odpověděl?“

„Řekl jsem, že jsi zahradník. A že opravuješ věci.“ Trochu promáčknu růžovou náplast na koleně a trhnu sebou. „Pověděl jsem jim taky o té vráně, cos zachránil.“

Jednoho rána jsme ji objevili za domem, jak mává zlomeným křídlem. Tatínek ji celé tři dny ošetřoval a krmil chlebem namáčeným v mléce. Když jsme čtvrtého dne sešli do přízemí, byla pryč. Vráně se kosti hojí mnohem rychleji než lidem, říkal tatínek.

III.

Blížíme se k okraji města. Méně budov, méně lidí. Vidím na chodníku dva kluky ve školních uniformách: šedé kalhoty, vínová sportovní saka, okopané černé boty. Mohli by být zhruba v mém věku. Zajímalo by mě, jaké to je chodit do školy a neučit se doma. U nás není jediná kniha, kterou bych už desetkrát nepřečetl, takže by mi učení určitě šlo. Kouzelná Annie říká, že mám slovní zásobu jako někdo s botami o pár čísel většími. Kdysi žil nějaký dramatik, který znal šedesát tisíc slov. Kdybych se s ním mohl poměřit, rád bych ho porazil.

Když rychle míjíme kluky, přitisknu k okénku dlaň. Představuju si, jak se za námi otáčejí a mávají. Ve skutečnosti to tak není, pak mi zmizí z očí.

„Povídali jste si o mně?“ vyzvídá maminka.

Hlavu má stále natočenou ke straně. Ohromilo mě, jak dnes hezky vypadá. Když se slunce nízko nad obzorem prodere mraky, vlasy se jí třpytí jako poklad pirátů. Vypadá jako anděl, jako jedna z těch královen – bojovnic, o nichž jsem četl, možná Boudica nebo

Artemisia. Chci si vlézt na přední sedačku a stočit se mamince do klína. Místo toho předstírám podráždění a obrátím oči v sloup. „Zas takový *chytrolín* nejsem. Prostě jsem se jednou ztratil.“

Chytrolín je moje nové oblíbené slovo. Minulý týden to byl *brebta*, velice upovídáný člověk. Každý by měl v životě potkat pár *brebtů* a nejlépe i několik *chytrolínů*, aby mu nebylo smutno.

Znovu se zběžně podívám z okénka. Tentokrát vidím samá pole. „Snad je Mařenka v pořádku.“

„Mařenka?“ zareaguje tatínek.

Okamžitě začnu mít v břiše takový divný pocit, mastně klouzavý, jako bych v sobě měl hada, co svinuje a zase rozvinuje tělo. Vzpomenu si, že Mařenka rovná se tajemství. Pozvednu zrak a zahledím se tatínkovi do očí ve zpětném zrcátku. Mračí se. Roztřesou se mi ruce.

Zběžně pohlédnu na maminku. Na krku jí pulzuje tepna. „Žádná Mařenka *není*, Elijáši,“ řekne. „Měla jsem za to, že tohle už jsi pochopil.“

Had v břiše se rozvine o něco víc. „Myslel... Myslel jsem Annie Kouzelnici,“ koktám překotně. „To je přezdívká. Sám jsem ji vymyslel. Taková hloupost.“

Ve zpětném zrcátku plují tatínkovy oči. „Podle mě je vhodnější říkat jí Annie Kouzelnice než Mařenka,“ řekne. „Nemáš ten dojem, kámo?“

V ústech mám trpkou pachuť, jako bych kousl do chrousta či ropuchy. Přeježu si jazykem přes zuby a naprázdno polknu. „Ano, tatínku.“

IV.

Místo, ve kterém žijeme, se vůbec nepodobá světu, který znám z televize u Annie Kouzelnice. U nás nejsou žádné výškové budovy ani řady moderních domů; jen samé lesy, pole, stodoly, kravíny

a panské sídlo Rufus Hall. Krajina je posetá kamennými staveními, jako je to naše. Pachtýřské chalupy se jim říká.

Za Lesem vzpomínek leží Jezero kostí. To není jeho pravý název, podle mě ani žádný nemá. Jde o to, že jsem jednou v rákosí podél břehu našel tři drobné kůstky spojené rozkládajícími se vazy. Zdálo se, že by se z nich dal poskládat ukazováček malého dítěte. Přidal jsem je do své Sbírkky upomínkových předmětů a podivných nálezů, což je velkorysý název pro plastovou dózu ukrytou pod uvolněným prknem podlahy v mém pokojíčku.

Nedaleko jezera je místo, kterému říkám Vozové město. Ze všeho nejvíc připomíná kemp s vagóny a karavany v bídném technickém stavu, které sem někdo hodně dávno přivezl a už je nemůže odvézt, protože mezitím zrezivěly. Nikdy jsem nepochopil, proč rodina Meunierových na svém pozemku obyvatele Vozového města toleruje, nicméně to tak je.

Meunierovi bydlí v Rufus Hall. Po tak rozlehlém sídle se potloukají jen oni dva. Přitom Leon Meunier tráví většinu času v Londýně. Když už zavítá na své statky, vídám ho řídit se sem a tam v černém Land Roveru Defender s výrazem, jako by měl nastat konec světa. Dům a zahrady by bylo úžasné prozkoumat, ale tatínek mi to nechce dovolit.

Auto s trhnutím zastaví.

Uvědomím si, že jsme doma. Maminka na přední sedačce sklopí hlavu. Zajímalo by mě, jestli se modlí. Podívám se dolů a zjistím, že už se mi ruce netřesou. Odepnu si bezpečnostní pás, popadnu madlo dveří, ale samozřejmě nemůžu vystoupit. Rodiče stále na zadních dveřích nechávají nastavenou pojistku proti otevření zevnitř, i když už mi je dvanáct.

Čekám, až mi tatínek otevře. Potom se vysoukám ze sedačky. Tatínek se šine po chodníčku v trávě, jako by na bedrech nesl problémy celého světa. S maminkou ho následujeme.

Okna chalupy jsou potemnělá a nijak nenaznačují, co se za nimi skrývá. Přední vchod tvoří dveře z jediného kusu dubového dřeva. Nemáme schránku na dopisy. Tatínek málokdy dostává poštu, a když přece jen, pak ji doručovatel nechá u Meunierových. Maminka nedostává poštu žádnou. Na dveřích nemáme číslo popisné, nejsou tu ulice. Pokud by mi někdo chtěl psát, musel by na obálku uvést: *Elijáš North, hájovna jeho výsosti lorda Meuniera z Famerhythu, Rufus Hall, Meunierfields*. Už jen vypsát takovou adresu dá práci, což vysvětluje, proč pošťák ignoruje nejen maminku.

Na překladu nade dveřmi je podkova přibitá vzhůru nohama, aby nám přinesla trochu štěstí. Projdu pod ní do chalupy.

V.

Stojím ve svém pokojíčku u okna. Už je to dvacet minut, co jsme přijeli. Až mě všechno svrbí, jak chci utéct, ale ještě si netroufám. Když slyším rachocení dveří zadního vchodu, popojdu blíž k oknu. Na zahradě pode mnou se vynoří tatínek. Z náprsní kapsy vytáhne krabičku mayfairek a zapálí si. Opře se o kůlnu s uhlím a vyfukuje do nebe kouř.

Vyjdu na chodbu, po špičkách sejdu schody a předními dveřmi se vytratím ven.

Z chalupy je to do Lesa vzpomínek pět minut cesty. Když to vezmu klusem podél Úhorového pole, zvládnou to za poloviční čas. Obloha se k zemi tlačí jako ocelový plát. Den mi připadá tak těžký, jako by se měl pod vlastní vahou zhroutit.

V půli cesty uslyším vrískot. Otočím se a na Úhorovém poli vidím hašteřit se rodinku vran. Něco upoutalo jejich pozornost – nejspíš pozůstatky králíka nebo bažanta, které tam zanechala liška. Jednou jsem někde četl, že synonymem pro vrány je *vražda*.

Odporné přirovnání.

VI.

V Lese vzpomínek je chladno, což je divné, protože skoro nefouká. Z větví kolem stále kape voda, zbytky ranního deště. Podloží pod teniskami je měkké a vlhké.

Hradba stromů tlumí křik vran z Úhorového pole. Něco se přede mnou mihne. Mohlo by to být cokoli, ale z jednoho mám strach. Rodiče se o něm cestou domů nezmínili a já se jich nevyptával. Někdy se obávám, že když budu říkat jeho jméno moc často, bude nade mnou mít ještě větší moc – a tu provází krutost.

Možná že *krutost* není ten správný výraz. Jednou jsem v karavanu u Annie Kouzelnice viděl v televizi vyskočit z vody žraloka bílého a překousnout mládě tuleně vejpu. Vypadalo to krutě, ale kruté to nebylo, vůbec ne – prostě příroda. Žralok měl hlad a mládě tuleně bylo kořistí. Když ostatní mláďata viděla žraločí ploutev prořezávat hladinu, zůstala na břehu, což jen vypovídá o tom, jak důležitý je pud sebezáchovy. Právě pud sebezáchovy je jedna z věcí, co mi dělají docela starost.

Teď když jsem v Lese vzpomínek, zvolním krok. Za tamtěmi stromy jsem dříve viděl srnky, ale jejich srst natolik splývá s okolím, že si povšímnu pouze očí. Ale ten bleskový pohyb, který jsem před chvílí zahlédl, neudělala žádná srnka. Zvažuju, jestli neutéct na Úhorové pole a pak dál domů. Ale přišel jsem sem z určitého důvodu, který je natolik důležitý, že ho nejde ignorovat.

Špatně vyvinutý pud sebezáchovy.

Ačkoli mi srdce buší rychleji, než je zdravé, dopřeju si obrátit oči v sloup. Před třemi týdny bylo mým nejoblíbenějším výrazem slovo *melodramatický*. Pro tuto chvíli mi připadá docela výstižné. Ve skutečnosti nevím, jestli mám špatně vyvinutý pud sebezáchovy. Během let, co jsem v okolních lesích vyrůstal, jsem se naučil jedno – nevěřit hned všemu, co vidím.

Seberu odvalu a udělám krok. Z podrostu nevystřelí vyplašená srna ani jezevec. Sova ani jestřáb se nesnesou z baldachýnu větvi nad hlavou. Udělám druhý krok, pak třetí, otáčím hlavou doprava doleva, jestli se za mnou něco neplíží.

Když za pár minut dorazím na mýtinu, ústa mám vyschlá jako kůstky ve své Sbírcce upomínkových předmětů a podivných nálezů.

VII.

Místo je to takové nanicovaté. Pro stavbu chalupy se nikdy nehodilo, možná proto ji nechali zchátrat. Tatínek mi kdysi říkal, že tu dříve bydlel vrchní zahradník, to bylo ještě v dobách, kdy předkové Meunierových potřebovali jeho služby. Chalupa působí strašidelně, protože se tolik podobá našemu domku, včetně podkovy přibité nade dveřmi. Ačkoli tahle je rezavá. A tomuhle místu rozhodně moc štěstí nepřinesla.

V oknech nezůstal ani střípek skla. Z místnosti, která bývala obývacím, trčí větve jasanu. Část střešních tašek je pryč, posloužily k vyspravení střech jiných budov na panství. Bezpochyby tatínkova práce, nesnáší, když leží ladem ještě použitelné věci. Zbývající tašky jsou potřísněné ptačím sajrajtem a porostlé mechem, takže chalupa nevypadá jako postavená lidskýma rukama, ale jako vykouzlená ze země zlým čarodějem. Kolem místa se vznášejí záchodový odér a mísí se s puchem ještě něčeho mnohem horšího.

Kéž bych si s sebou vzal kabát. V Lese vzpomínek je chladno, ale tam, kam jdu, je navíc špína, zima a tma. Silou vůle se přinutím naposledy obhlédnout mýtinu. Vidím kapky vody padající ze stromů, propletené kapradí, kovově šedou oblohu, která nade mnou visí jako čepel gilotiny.

Poblíž dveří chalupy je světlejší pruh země, jako by tlející listí něco narušilo. Když jsem tu byl naposledy, určitě jsem viděl před vchodem stát přepravku se starým nářadím. Teď tam není a v listí, kde stála, po ní nezůstal otisk. Možná si to pamatuju špatně. Možná po ní prostě žádné stopy nezůstaly.

Ticho protne křik. Na druhé straně mýtiny mě ze stromu pozoruje lesklým okem straka. Vzpomenu si na starou říkanku: *Jedna straka soužení*. Když tlesknu, straka zamává křídly, ale neodletí. Za chvíli jí něco křikem odpoví. Podívám se na prohnutou střechu chalupy, kde sedí další dva ptáci. *Jedna straka soužení, dvě straky jsou štěstí, tři straky věští holku...*

Přeběhne mi mráz po zádech. Straky jsem nikdy neměl rád. Jednou jsem viděl dospělou straku vytáhnout z hnízda tři mládátka sýkorky modřinky. Zabíla je dřív, než jsem ji stačil odehnat. Ptáčátka jsem pochoval poblíž vavřínového keře u naší chalupy, křížek jsem udělal ze dvou špejlí od lízátek a kousku drátku. Nejhorší ze všeho nebylo dívat se na umírání mládětek ani jejich sbírání z trávy. Nejhorší bylo vidět jejich rodiče vrátit se do prázdného hnízda, kde zmateně poskakovali sem a tam a hledali své děti. Jeden z rodičů dokonce sletěl ke křížku a posadil se na něj. Usedavě jsem plakal, a když se tatínek vrátil domů a ptal se, co se mi stalo, nedokázal jsem se na něj ani podívat.

O některé věci se prostě nelze podělit.

Kromě toho by tatínek něco takového vůbec nepochopil.

Zaplaším vzpomínku, otočím se k chalupě a vyhnu se jeho prázdnému pohledu. Zakrátko už jsem u pruhu narušeného podloží pár metrů před vchodem. Obrácené listy se lesknou jako bělavá břicha slimáků. Napadá mě, jestli tu někdo nevykopal past na takové zvědavce jako já. Možná že pod tenkou vrstvou smetí je napnutý kus hadru a pod ním už jsou jen strmé stěny. Padací jáma se tomu říká v knížkách o přežití, které jsem četl. Někdy

bývá vespod opatřená ostrým kůlem, který propíchne všechno, co do ní spadne. Jindy v ní nic takového není, a chycená kořist musí počkat na příchod lovce a na to, jaký osud jí uchystá. Nejhorší by podle mého mínění bylo, kdyby se lovec vůbec nevrátil a nechal oběť zemřít hladem a žízni při vědomí, že do bezpečí je to jen kousíček.

Annie Kouzelnice mi jednou vyprávěla hrůzostrašný příběh o tátovi lišákovi, který chtěl pro rodinku ulovit večeři, jenže spadl do jámy. Máma liška ho chtěla zachránit a hodila mu provaz, jenomže jak tahala lišáka nahoru, podklouzly jí nohy a spadla tam taky. Když se pět liščat dozvědělo, co se stalo, spojilo tlapky a utvořilo ze svých tělíček řetěz, aby rodiče zachránilo. Nejstarší liščí kluk se zakousl do kmene stromu a zuby se držel, zatímco bratři a sestry se spustili do díry. Máma liška po nich začala šplhat vzhůru, ale když byla v půlce, vydal se nahoru i táta lišák. Takovou váhu už nejstarší syn neudržel, a když mu povolila čelist, zřítila se do díry kromě něj celá rodina. Pět dní čekal u okraje jámy a viděl rodiče a sourozence umírat, potom umřel taky – nikoli hladem a žízni, ale žalem.

Tenhle příběh jsem v žádné knížce nenašel, tak by mě zajímalo, jestli si ho Annie Kouzelnice nevymyslela. Často jsem si zkoušel představit, co by se stalo, kdybych do takové pasti spadl já. Tatínek by se přidržoval stromu, ale jelikož by se pro mě mohla natáhnout jen maminka, dosáhli by až ke mně dolů a zachránili mě?

Teď na takové úvahy není vhodná chvíle. Pod těmi listy žádná past není. *Prokrastinuju*, což znamená, že odkládám něco, do čeho se mi nechce, ale co musím udělat. Uklidním se zavřením očí, napočítám do deseti, potom zase pozpátku do jedné. Vyprázdním plíce a zhluboka se nadechnu. Nakonec rychle otevřu oči.

Chalupa se kupodivu zdá být blíž než předtím, jako se ke mně přikradla, zatímco jsem měl zavřené oči.

Znechuceně zavrtím hlavou. „Chytrolín,“ zamumlám. „Melodramatický chytrolín.“

Na střeše zakráká straka a zatřepe křídly.

Plížím se ke vchodu. Dveře, v zárubni celé zpuchřelé, uvízly napůl otevřené, nyní odhalují úzký pruh temnoty. Chvilku tam jen tak bloumám a sbírám odvahu. Pak vejdu.

VIII.

Uvnitř využívám nos víc než oči, jako bych se překročením prahu přeměnil v loveckého psa. Chalupa se projevuje směsicí různých pachů: plísní a rezem, vlhkou maltou a mokrým popelem, zetlelými záclonami, mokvající omítkou, trouchnivým dřevem. Vše pak zastíňují čerstvější pachy, kterými mě šálí představitivost; jako bych skutečně cítil kouř z hořícího dřeva, udící se šunku, kvásek čerstvého chleba.

Takhle hluboko v lese nebylo možné zavést elektřinu ani plyn. Pro vodu se chodilo ke studni nedaleko Jezera kostí. Svítilo se lojovými svíčkami a lampami, ve kterých se spaloval rybí tuk, petrolej nebo hořčičný olej. Tedy tak to aspoň říkal tatínek.

S nosem podrážděným starými přízraky vcházím dál do ruiny. Její dispozice, naprosto identická s naší chalupou, je znepokojující. Jako bych se katapultoval do budoucnosti, kde vidím náš domov po nějaké katastrofě: po útoku mimozemšťanů, zombie apokalypse nebo celosvětové jaderné válce.

Tapety se ze stěn loupou jako stará kůže a odhalují omítku se skvrnami černé plísně. Vedle schodů je komoda z tvrdého dřeva lemovaná řadou rezavých kanystrů na benzín. V jednom z výklenků je shluk větviček, které při zběžném pohledu připomínají rozbitou panenku z proutí, ale nejspíš to bude hnízdo ptáka, který už odletěl.